

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 P 097791 18 GŽ
Brčko, 01.03.2018. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Nedić Srđana, kao predsjednika vijeća, Tešić Dragane i Kadrić Zijada, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „D. osiguranje“ AD M., zastupanog po punomoćniku Đ. N.-zaposleniku tužitelja, protiv tuženog Ć. B. iz B., zastupanog po punomoćniku M. O., advokatu iz B., radi regresa vps. 25.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 097791 16 P od 09.11.2017. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 01.03.2018. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Ć. B. iz Brčkog SE ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 0 P 097791 16 P od 09.11.2017. godine, POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odlučeno je na slijedeći način:

„1. OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu isplati iznos od 16.316,11 KM sa zateznom kamatom počevši od 26.06.2013. godine pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

2. ODBIJA SE tužilac sa viškom zahtjeva iznad dosuđenog iznosa od 16.316,11 KM počev do utuženog iznosa od 25.514,11 KM, kao neosnovanim.

3. OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 173,60 KM u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.”

Protiv navedene presude žalbu je izjavio tuženi zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava i predlaže da se žalba usvoji, prvostepena presuda ukine i predmet vrati radi održavanja nove glavne rasprave ili da se žalba usvoji i „prvostepena presuda preinači shodno odredbi člana 338 stav 1 tačka 1 i 4 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“.

U odgovoru na žalbu tuženog tužitelj je naveo da su žalbeni navodi neosnovani i predlaže da se žalba odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14) ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

U ovom sporu tužitelj traži da sud donese presudu kojom će obavezati tuženog da mu plati iznos od 25.514,11 KM jer je on (kao osiguravač) platio štetu koju je prouzrokovao tuženi (osiguranik) kada je dana 29.03.2012. godine, upravljajući putničkim motornim vozilom (automobil „Opel kadet“ reg. Oznaka ...) pod uticajem alkohola, u B. na raskrsnici ulica ... , ... i ... , „naletio na pješake“ C. N. i M. M. koje su u saobraćajnoj nezgodi zadobile tjelesne povrede (C. N. lake tjelesne povrede a M. M. teške tjelesne povrede) i kao posljedicu povređivanja pretrpile su nematerijalnu štetu čiju naknadu su tražile od tužitelja (kao osiguravača) u parničnom postupku koji se vodio kod Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pod brojem 96 0 P 067392 13 P, pa je tužitelj istima na ime naknade štete, za koju je procijenio da su pretrpile, isplatio po zaključanoj vansudskoj nagodbi iznos od 25.514,11 KM, nakon što je prethodno donio Odluku o naknadi štete za oštećene.

Tuženi se, zahtjevu tužitelja usprotivio (prema navodima odgovora na tužbu) prigovorom zastare potraživanja kod toga da je tužitelj protiv tuženog podnio regresnu tužbu 03.06.2016. godine a da prema odredbi člana 380 stav 3 Zakona o obligacionim odnosima potraživanje osiguravača, iz ugovora o osiguranju, zastarjeva za 3 godine i prigovorom da su oštećene doprinjele saobraćajnoj nezgodi jer su prelazile kolovoz na neobilježenom mjestu za kretanje pješaka i zastale su na kolovozu, radi propuštanja vozila koje im je dolazilo u susret.

Kako proizlazi iz obrazloženja pobijane presude prvostepeni sud je obavezao tuženog da tužitelju isplati iznos od 16.316,11 KM (a višak tužbenog zahtjeva tužitelja iznad dosuđenog iznosa do utuženog iznosa je odbio) kod utvrđenih činjenica u postupku

- da je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 0 K 048541 12 K od 18.10.2012. godine, tuženi oglašen krivim za saobraćajnu nezgodu koja se dogodila dana 29.03.2012. godine u Brčkom (upravljao je putničkim motornim vozilom u alkoholisanom stanju sa količinom alkohola u krvi od 2,87 grama/kilograma, kretao se brzinom od oko 50 km/h koja nije bila prilagođena noćnim uvjetima vožnje i mokrom kolovozu i propustio je obratiti pažnju na pješake C. N. i M. M. čime je počinio teška krivična djela protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz člana 330 stav 1 u vezi sa članom 327 stav 1 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine)

-da su u saobraćajnoj nezgodi tjelesne povrede zadobile pješaci C. N. i M. M.

-da su C. N. i M. M. pokrenule parnični postupak protiv „D. osiguranja“ AD M. (kao osiguravača) za naknadu štete, jer je vozilo kojim je upravljao tuženi u momentu nezgode bilo osigurano kod tužitelja

-da je tužitelj iznose koje je utvrdio Odlukom o naknadi nematerijalne štete, odnosno iznos od 18.540,11 KM, isplatio dana 26.06.2013. godine, iznos od 664,00 KM isplatio dana 07.04.2014. godine i iznos od 6.310,00 KM isplatio dana 08.10.2014. godine

-da za izvršene isplate, prema odredbi člana 12 stav 1 tačka 5 Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti Republike Srpske, tužitelj ima pravo regresa od tuženog kao vozača koji je pod uticajem alkohola upravljao putničkim motornim vozilom kada se saobraćajna nezgoda dogodila (što ga je onemogućilo da ima kontrolu nad vozilom)

a u okolnostima da su isplatom naknade iz osiguranja na osiguravača, prema članu 939 Zakona o obligacionim odnosima, prešla (do visine isplaćene naknade) sva osiguranikova prava prema štetniku (po samom zakonu) i da su se vještaci medicinske struke u nalazima i mišljenjima (koje je sud prihvatio) izjasnili o strahu, fizičkim bolovima i duševnim bolovima zbog umanjena životne aktivnosti koje su oštećene zbog zadobijenih povreda u nezgodi pretrpile, u konačnici prvostepeni sud je našao da oštećenima pripada naknada nematerijalne štete, a s obzirom na njihov doprinos nastanku saobraćajne nezgode od 20% (zbog toga što su prelazile ulicu na mjestu gdje nije pješački prelaz) da oštećenoj M. M. na ime naknade štete pripada ukupan iznos od 12.988,11 KM, a oštećenoj C. N. da pripada ukupan iznos od 3.328,00 KM, koji iznos je tuženi dužan platiti tužitelju kod toga da se ne radi o zastarjelom potraživanju tužitelja primjenom člana 371 Zakona o obligacionim odnosima, primjenom koje odredbe o prigovoru zastare potraživanja valja odlučiti, dok od dosuđenog iznosa do traženog iznosa tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan, pa je 2. stavom izreke prvostepene presude višak tužbenog zahtjeva tužitelja odbio.

Odluku o troškovima postupka, sadržanu u 3. stavu izreke prvostepeni sud je, prema obrazloženju presude, donio primjenom člana 119 stav 1 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a prema uspjehu tužitelja i tuženog u sporu.

Kada obrazlaže žalbene razloge pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava tuženi u suštini ukazuje da je doprinos oštećenih, u okolnostima konkretnog slučaja, prvostepeni sud odredio u omjeru od 20% pogrešnom primjenom člana 192 Zakona o obligacionim odnosima jer je vještak saobraćajne struke u pogledu ponašanja oštećenih naveo da je kod njih „prilikom prelaska kolovoza postojalo odsustvo mjera opreza i da su kolovoz prelazile mimo obilježenog pješačkog prelaza“ pa je doprinos oštećenih nastanku saobraćajne nezgode najmanje 50% i ukazuje da je o prigovoru zastare (regresnog) zahtjeva tužitelja prvostepeni sud trebao odlučiti primjenom člana 376 Zakona o obligacionim odnosima, primjenom koje odredbe je prigovor tuženog osnovan.

Po ocjeni ovog suda odluka prvostepenog suda, u pogledu ocjene da je doprinos oštećenih nastanku saobraćajne nezgode (u kojoj su zadobile tjelesne povrede) omjer od 20% donesena pravilnom primjenom odredbe člana 192 Zakona o obligacionim odnosima. Naime, kod činjeničnih utvrđenja u ovom postupku koja je prvostepeni sud naveo u obrazloženju presude (na strani 6 posljednji stav), koja utvrđenja se žalbom tuženog ne dovode u pitanje, pravilno je prvostepeni sud zaključio da dokazi izvedeni u postupku nesumnjivo ukazuju da je doprinos oštećenih nastanku nezgode 20%, a ogleda se u tome da su nakon što su se neoprezno kretale kolovozom oštećene prešle ulicu na mjestu koje nije obilježeno pješačkim prelazom.

Ocjenjujući osnovanost prigovora zastare potraživanja prvostepeni sud je, kako je navedeno, našao da se ne radi o zastarjelom potraživanju tužitelja primjenom člana 371 Zakona o obligacionim odnosima (kao odredbe materijalnog prava primjenom koje o prigovoru tuženog valja odlučiti) „jer se u ovom sporu ne radi o potraživanju osiguravatelja iz ugovora o osiguranju“ i kod toga „da je tužitelj ustao tužbom za isplatu unutar zastarnog roka od 5 godina“.

Ovaj sud, međutim, nalazi da se u pogledu zahtjeva tužitelja u ovom sporu radi o regresnom zahtjevu osiguravača prema svom osiguraniku iz ugovora o osiguranju (ne stoji zaključak prvostepenog suda da se ne radi o takvom zahtjevu) a takav zahtjev zastarjeva u roku od 3 godine osnovom odredbe člana 380 stav 3 Zakona o obligacionim odnosima, koja

propisuje poseban rok zastarjelosti kod ugovora o osiguranju. Kada je u ovom sporu tužba podnesena 03.06.2016. godine, a kako zastara regresne tražbine osiguravača prema svom osiguraniku počinje teći prvog dana iza dana kada je osiguravač isplatio naknadu štete oštećenom, kod utvrđenja u prvostepenom postupku da je tužitelj oštećenima isplatio štetu 26.06.2013. godine, 07.04.2014. godine i 08.10.2014. godine, to u trenutku podnošenja tužbe sudu nije istekao rok od 3 godine pa se ne radi o zastarjeloj tražbini tužitelja i odluka prvostepenog suda u pogledu ovog prigovora tuženog u konačnici je zakonita, jer se i primjenom odredbe člana 380 stav 3 Zakona o obligacionim odnosima (kao odredbe materijalnog prava primjenom koje o prigovoru tuženog valja odlučiti) ne radi o zastarjelom potraživanju tužitelja.

S obzirom da se tuženi, u žalbi kojom pobija prvostepenu presudu, poziva na član 376 Zakona o obligacionim odnosima valja reći da je pravilan stav prvostepenog suda da u pogledu prigovora tuženog (da se radi o zastarjelom potraživanju tužitelja) nema mjesta primjeni ove odredbe jer ona reguliše rokove zastare naknade štete a ne rokove zastare regresnog potraživanja, kakvo je potraživanje tužitelja u ovom sporu (u pitanju je regresno potraživanje tužitelja kao osiguravača prema tuženom kao osiguraniku, koji je štetu prouzrokovao upravljajući putničkim motornim vozilom pod uticajem alkohola).

Iako je tuženi (prema uvodu žalbe) izjavio žalbu protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 097791 16 P od 09.11.2017. godine navodima obrazloženja žalbe nije uopšte doveo u pitanje odluku prvostepenog suda o naknadi troškova parničnog postupka pa ovaj sud pravilnost odluke sadržane u 3. stavu izreke prvostepene presude nije mogao ispitati.

Sa navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude, na osnovu odredbe člana 335 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić